

ΜΑΥΡΟΠΙΝΑΚΑΣ

vol. 4/

απριίλης 2014

Εγώ δεν είμαι από δω. Δεν είμαι από αυτή τη γη όπου γεννήθηκα και στη ζωή μαθαίνεις, μαθαίνει αυτός που θέλει να μάθει, ότι δεν είναι κανένας, δεν είναι από κει που γεννήθηκε, από κει που τον μεγάλωσαν. Ότι κανένας δεν είναι από πουθενά. Μερικοί προσπαθούν να συντηρήσουν τις αυτανάτες και δημιουργούν νοσταλγίες, ιδιοκτησίες, ύμνους και σημαίες. Ανήκουμε όλοι στους τόπους που δεν γνωρίσαμε. Αν υπάρχει νοσταλγία είναι για τα πράγματα που ποτέ δεν είδαμε, για τις γυναίκες που μαζί τους δεν κοιμηθήκαμε και ούτε ονειρευτήκαμε και για τους φίλους που δεν γνωρίσαμε ακόμα, τα βιβλία που δεν διαβάσαμε, τα φαγητά που αχνίζουν στη χύτρα κι ακόμα δεν τα δοκιμάσαμε. Αυτή είναι η αληθινή νοσταλγία, η μοναδική.

P. f. Taibo II, Η σκιά της σκιάς

Ο Μανροπίνακας είναι μια αυτοοργανωμένη απόπειρα έκφρασης και επικοινωνίας μέσα κι έξω από τις σχολικές αίθουσες. Μοιράζεται χέρι με χέρι στα σχολεία, τους δρόμους και τις πλατείες του Βύρωνα, της Καισαριανής, του Παγκρατίου και του Υμηττού, ώστε να συμβάλλει στη διάχυση του ανατρεπτικού λόγου ανάμεσα στις μαθητικές και νεανικές κοινότητες αλλά και να συναντηθεί μαζί τους. Δεχουστάρει ιεραρχίες και κομματόσκυλα, αυθεντίες και ξερόλες, έχει δική του σκέψη και κριτική. Στις παρέες του χωράνε όλοι χωρίς διαχωρισμούς (εθνικούς, θρησκευτικούς, κ.α.) και δεν πάει καθόλου αυτούς που τις χαλάνε: τον κάθε φασιστάκο ή ρατσιστή. Δεν έχει χορηγούς και σπόνσορες και δρα με βάση τις αξίες της αυτοοργάνωσης, της αλληλεγγύης, της εξέγερσης και της ελευθερίας. Διάφορες σκέψεις και ανησυχίες, προϊόν της συνολογικής επεξεργασίας της πρωτοβουλίας αναρχικών/αντιεξουσιαστών από τους πρόποδες του Υμηττού, δεν μονοπωλούν πια το περιεχόμενό του. Πλέον η συντακτική του παρέα έχει μεγαλώσει μέσα από τη συμμετοχή, την έμπνευση και τον προβληματισμό μαθητών και μαθητριών των χειτονιών. Πάντα βέβαια υπάρχει χώρος για τον καθένα και την καθεμία που θέλει να συμβάλει με οποιονδήποτε τρόπο: με ένα κείμενο, ή ένα σύνθημα, ένα σκίτσο ή ένα κόμικ, ένα στίχο ή ένα τραγούδι, ένα γεγονός ή μια ιστορία ολάκερη

Για επικοινωνία:
 mavropinakas@espiv.net
 paarty123@yahoo.gr

Ελευθερία

Ελευθερία.
Ζητάς ελευθερία...
Σου λένε ότι είσαι ελεύθερος,
Τους πιστεύεις,
Σταματάς να τη ζητάς γιατί νομίζεις
πως την έχεις.
Μα πού την έχεις δει; Κάνατε τίποτα
ποτέ μαζί;
Την είδες όταν σαν παιδί ήθελες να
παίξεις μα δεν μπορούσες
γιατί είχες να διαβάσεις;
Θες δε θες!
Απλά επειδή πρέπει...
Την είδες όταν ήθελες να κοιμηθείς λίγο
ακόμα, να πας μια βόλτα, να δεις ένα
φίλο μα δε γινόταν γιατί είχες σχολείο;
Θα μείνεις από απουσίες, βλέπεις,
εντείνοντας τα έτη φυλάκισης στις
σχολικές αίθουσες. +1...
Ή μήπως ήταν μαζί σου όταν είπες ότι
δε θα κάνεις τη δουλειά που σου αρέσει,
γιατί τα χρήματα δε θα είναι αρκετά;
"Άς σπουδάσω οικονομικά μωρέ..."; είπες...
Όταν δεν προλαβαίνεις να κάνεις έρωτα
γιατί δουλεύεις για να βγει το νοίκι,
η ΔΕΗ...τη βλέπεις την ελευθερία;
Είναι εκεί;;
Τώρα συνειδητοποιείς
πως δε τη γνώρισες ποτέ σου.
Μα έχεις μια υποψία
από τα παιδικά σου χρόνια.
Δε θυμάσαι πως ακριβώς μοιάζει, μα τη
ζητάς γιατί είσαι άνθρωπος! Κι ακόμα κι
αν δεν ξέρεις το γιατί, σου φαίνεται
σωστό πως ο άνθρωπος ελεύθερος πρέπει
να γεννιέται, ελεύθερος και να πεθαίνει.
Μη τη ζητάς την ελευθερία,
την έχεις μέσα σου!
Μια ευκαιρία μόνο θες να τη γνωρίσεις.
Αν ζήσεις μαζί της δε σ'αφήνει.
Κι αν όλοι ζούμε ελεύθεροι, "μαζί" με τη
δικιά μας ελευθερία και την ελευθερία
του άλλου θα αγαπάμε!
Αυτόν τον κόσμο θέλουμε!
Δεν είναι η αναρχία ένα στεγνό
ιδεολόγημα με στόχο μια ουτοπία.
Η αναρχία είμαστε εμείς οι ίδιοι!

Αφισάκι που κολλήθηκε στα σχολεία των περιοχών μας με αφορμή τη διαταγή του αρχηγείου της ΕΛ.ΑΣ. για "φιλικές" επισκέψεις των μπάτσων στα σχολεία,

ΠΙΣΟ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ

Μετά από εντολή της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης Αττικής οι διοικητές των αστυνομικών τμημάτων πρέπει να καλέσουν στο τμήμα τους διευθυντές των σχολείων ή να οργανώσουν οι ίδιοι «φιλικές» επισκέψεις αστυνομικών κλιμακίων στα σχολεία, προκειμένου να πληροφωρηθούν (ρουφιανέψουν) τυχών προβλήματα, παραβατικές συμπεριφορές και κυρίως τα ονόματα των μαθητών που συμμετείχαν στις καταλήψεις, για τα περαιτέρω. Βέβαια, η αοριστία της διαταγής αυτής αφήνει πολλά περιθώρια για ερμηνείες και προσθήκες. Πέρα από το σουλατσάρισμα των μπάτσων στα σχολεία, η καταγραφή αυτή ενδέχεται να προσλάβει τη μορφή φακελώματος εκπαιδευτικών ή ακόμη και γονέων, καθώς και μεταναστών μαθητών με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Η λειτουργία των σχολείων αφού έφυγε από τα χέρια του υπουργείου παραπαιδείας- μέσα σε συνθήκες κρίσης- και πέρασε στους δήμους, τώρα- σε συνθήκες ολοκληρωτισμού- περνάει στα χέρια της αστυνομίας.

Απ' ό,τι φαίνεται δεν τους αρκεί να ελέγχουν τη μόρφωση, αλλά και την επιθυμία μας για αντίσταση και αγώνα μέσα και έξω από την πόρτα του σχολείου. Δεν μας έφταναν τα σιδερένια κάγκελα κι οι αίθουσες κελιά, τώρα θα χουμε και μπάτσους να μας περιφρουρούν.

Η απόπειρα να μετατρέψουν τα σχολεία σε άλλου ένα χώρο ρουφιανιάς και υποταγής δε θα περάσει.

ΞΕΣ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΑΠ' ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

ΚΑΤΟ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ

Πρωτοβουλία αναρχικών-αντιεξουσιαστών
από τους πρόποδες του Υμηττού

έντυπο δρόμου
"ΜΑΥΡΟΠΙΝΑΚΑΣ"

ΘΕΜΑ ΠΡΩΤΟΝ:
ΤΙ ΨΗΦΙΖΟΥΝ
ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΜΟΥ;
ΘΕΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ:
ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΜΟΥΝ ΣΤΗΝ
ΠΕΡΙΣΤΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗ;
ΘΕΜΑ ΤΡΙΤΟΝ:
ΠΟΙΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΟΥ
ΛΕΝΕ ΟΤΙ ΖΟΥΜΕ
ΣΕ ΧΟΥΝΤΑ;

ΝΕΕΣ
ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ

13.2.14

Βύρνας, 12 Φεβρουαρίου 2014

Και μιας και μιλάμε για καταστολή, στις 11/2, 100 σύντροφοι-ισσες επέλεξαν να δώσουν τη δική τους απάντηση στις δεκάδες εισβολές της Ασφάλειας σε σπίτια αγωνιστών σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη που στόχευαν στον εκφοβισμό αγωνιζόμενων ανθρώπων και κατ' επέκταση όλης της κοινωνίας. Η δυναμική κι οργανωμένη παρέμβαση κάτω από το σπίτι του αρχιμπάτσου της ΕΛ.ΑΣ Παπαγιαννόπουλου, θύμισε σε πολλούς, που έστω και για λίγο ένιωσαν το αεράκι της αντίστασης να μπαίνει από τα παραθύρια μες στα φρούριά τους, ότι η τρομοκρατία και οι εκφοβισμοί τους δεν θα μένουν αναπάντητοι

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ ΤΑΣΟΥ ΘΕΟΦΙΛΟΥ

«Μεδία και αντιτρομοκρατική πασχίζουν να πείσουν ότι οι αναρχικοί αποτελούν κίνδυνο για τον
οποιοδήποτε και όχι για την εξουσία.»

Πριν σχεδόν ένα μήνα εκδόθηκε από το Τριμελές Εφετείο Κακουρημάτων η καταδικαστική απόφαση για τον
αναρχικό κομμουνιστή Τάσο Θεοφίλου, η οποία και τον δέσμιε σε κάθειρξη 25 ετών για συμμετοχή στη
ληστεία της Πάρου και απλή συνέργεια σε ανθρωποκτονία. Για το σκέλος της συμμετοχής του σε
τρομοκρατική οργάνωση η απόφαση υπήρξε «αρχικά» αδωτική. Το αρχικά εντός εισαγωγικών, καθότι
κάποιες μέρες μετά, ακριβώς λίγο πριν εκπνεύσει η προθεσμία των 10 ημερών, ασκήθηκε έφεση από τον
εισαγγελέα εφετών Περικλή Δράκο κατά του αδωτικού σκέλους της δικαστικής απόφασης, γεγονός που
έχει ως αποτέλεσμα να ξαναδικαστεί η υπόθεση από μηδενική βάση.

Ο Τάσος αρνήθηκε εξαρχής όλες τις κατηγορίες. Αυτό που δεν αρνήθηκε ήταν η συνειδητή πολιτική του
στάση στο πλευρό των απόκληρων κι αποκλεισμένων. Είναι αναρχικός κομμουνιστής και διώκεται για τις
ιδέες του. Εξ αρχής επρόκειτο για μια πολιτική δίκη με εξόφθαλμες ενδείξεις πολιτικής σκοπιμότητας και
άπειρες δόσεις δικονομικής αυθαιρεσίας. Με «αποδεικτικά» στοιχεία ανύπαρκτα έως και κατασκευασμένα,
με μάρτυρες που δεν αναγνωρίζουν κανέναν, με μεγαλοστολέχη της αντιτρομοκρατικής να μπερδεύονται
όταν παπαγαλίζουν το παραμύθι που τους μάθανε, με μια νυσταλέα εισαγγελέα κι έναν τουλάχιστον αφελή
πρόεδρο ενορκηστρώθηκε εξάιρετα αυτή η δικονομική παρωδία. Κι από διπλά τα media να σιγοντάρουν
δημοσιεύοντας παντού το πρόσωπο του «στιγχερού» δολοφόνου της Πάρου.

Όλη αυτή η σκευωρία έχει, όπως επισημαίνει κι ο ίδιος ο Τάσος σε γράμμα του, και μια προφανή
αστυνομική διάσταση αντίστοιχης σημασίας που επικεντρώνεται κυρίως στο ερώτημα γιατί να ασκοηθεί η
Αντιτρομοκρατική και όχι η ασφάλεια με μια ανθρωποκτονία. Ο πρόδηλα πρόχειρος χειρισμός της
υποθέσεως καταδεικνύει ακριβώς την ανυπομονησία της Αντιτρομοκρατικής να συνδέσει μια δολοφονία με
τον αναρχικό - αντιεξουσιαστικό χώρο, με μια ενέργεια, δηλαδή, που δε στρέφεται κατά κρατικών και
καπιταλιστικών στόχων, αλλά κατά απλών πολιτών. Ρόλος άλλωστε της αντιτρομοκρατικής είναι να
διαλύσει τον αναρχικό χώρο, διαχέοντας φόβο και εξαπολύοντας οχετούς καταστολής στους κόλπους του.

Η καταστολή, λοιπόν, σε περιόδους συστημικής κρίσης ανάγεται σε αιχμακτό εργαλείο του κράτους. Αυτό
είναι που κατέχει το μονοπώλιο στη βία κι αυτό που ως εκ τούτου νομιμοποιείται να αναγορευθεί σε
μοναδικό διασφαλιστή της τάξης και της ασφάλειας. Και προς εξυπηρέτηση του ευγενούς αυτού σκοπού
φροντίζει με κάθε αφορμή να αναβαθμίζει και να επικαιροποιεί το αστυνομικό και δικονομικό του
οπλοστάσιο. Και στο έργο του αυτό βρίσκει πρόθυμους διασώτες, όλους αυτούς τους φιλήσυχους πολίτες
που συσπειρώνονται γύρω από το δόγμα της νομιμότητας. Αλλά βρίσκει κι εκθρούς. Όλους αυτούς που
αντιστέκονται και αγωνίζονται ενάντια στους ληλητατικούς σχεδιασμούς του.

Ένας τέτοιος εκθρός είναι κι ο αναρχικός κομμουνιστής Τάσος Θεοφίλου. Τέτοιοι εκθροί είμαστε όλοι εμείς.
Όλοι όσοι πολεμούμε ενάντια στους κυρίαρχους που επιβάλλουν το φόβο στις τάξεις μας, ενάντια στους
εκμεταλλευτές που ληλητούν τις ζωές μας. Και θα πολεμάμε μέσα κι έξω απ' τα κελιά μέχρι το γκρέμισμα
της τελευταίας φυλακής, μέχρι την καταστροφή κάθε εξουσίας, μέχρι την κοινωνική απελευθέρωση..

**Η ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ ΕΝΟΧΟΥΣ -
Η ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΓΕΝΝΑ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ**

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΤΑΣΟ ΘΕΟΦΙΛΟΥ

Μπετόν και σίδηρο

**Η μυρωδιά του βουνού επιβάλλεται
στο μπετό και το σίδηρο όταν βρέχει.
Η αναστάτωση που φέρνει η καταιγίδα δίνει
ζωή στη φυλακή.**

**Ο αρχέγονος κίνδυνος την κάνει καταφύγιο.
Άλλες φορές η θλίψη παίζει άρπα με το
δώρακά μου σουβλίζει τους δακρυγόνους
αδένες μου.**

**Τα 32 βήματα του προαυλισμού δεν κωράνε
στη σκέψη μου.**

**Δεν κωράω στο προαύλιο. Δεν κωράω στη
φυλακή.**

**Μια μάντρα ανθρώπων. Μάντρα
παροπλισμένων παραβατών.**

Και απ' την άλλη:

Το ιερό δικαίωμα στην εργασία.

Του εργάτη να χτίζει μια φυλακή.

**Του ηλεκτρολόγου να τοποθετεί συστήματα
ασφαλείας.**

Του αρχιτέκτονα να τη σχεδιάζει.

Του ανθρωποφύλακα.

Γαρώ τον πολιτισμό του Κεφαλαίου.

Μπετόν και σίδηρο.

**Οι κρατούμενοι σκληροί σαν το μπετόν και
σαν το σίδηρο.**

Όχι σαν το διαμάντι.

Μακάριοι.

**Μακάριοι όσοι φυλακίστηκαν. Κανείς δεν
μπορεί να τους συλλάβει.**

**-Μακάριοι όσοι τελεσιδίκησαν. Κανείς δεν
μπορεί να τους καταδικάσει.**

Τ. Θεοφίλου

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΕΣ ΕΙΝΑΙ:

πλήυση εγκεφάλου

άνισος ανταγωνισμός

πνευματική φυλάκιση

εξειδίκευση

καταπίεση

ψυχοφθόρα διαδικασία

στείρες γνώσεις

Το σύστημα των Πανελληνίων σήμερα πέρα από το γεγονός ότι έχει καταπιεστικό χαρακτήρα είναι μια ζωντανή απόδειξη της ιδιωτικοποίησης της παιδείας, καθώς για να περάσεις χρειάζεσαι φροντιστήριο, για να πάς φροντιστήριο χρειάζεσαι λεφτά. Συμπέρασμα: **no money, no education**

-76 μέρες ακόμα...

-Άσε το ξέρω...

-Τι λέει τη βγάζεις την ύλη;

-Χαχαχα, ούτε καν. Ρε δεν την παλεύω...

-Ναι ενώ εχώ πάω καλύτερα.. Ρε δε θυμάμαι να κάνω κάτι άλλο στη ζωή μου τον τελευταίο καιρό.. διάβασμα μόνο.. έχω ξεχάσει το χρώμα του ουρανού.. χαχαχα!

-Ψήσου να πάμε καμιά βόλτα, έχει τέλεια μέρα έξω. να δεις πως είναι κι ο ουρανός..:-Ρ

-Ρεεε το ξέρω, αλλά δεν παίζει να προλάβω.. Προβλέπεται τρελό ξενύχτι..

-Ρε μην είσαι βλάκας, άντε σήκω να πάμε, θα μπορούμε τώρα σ' αυτή τη λούμπα... Υπάρχει ζωή και πέρα από τις Πανελλήνιες..

-Έχεις τα δίκια σου δε λέω...

-Οραία, άντε σήκω...

- Και η φυσική; Πωπω ποιος τους ακούει τους χονεϊς μου...

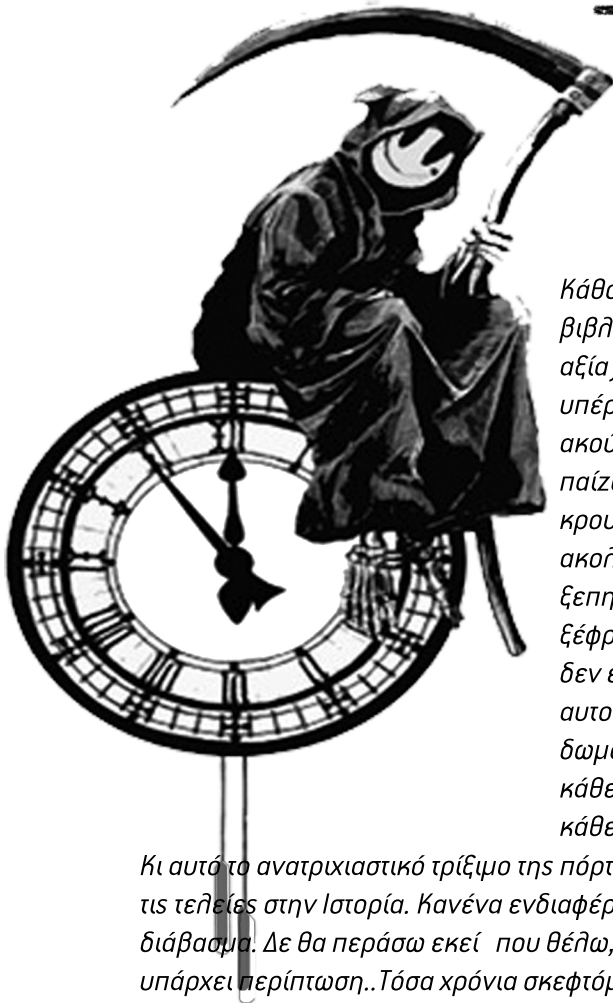
-Θα σου 'λεγα τίποτα τώρα.. Γραψ' τους όλους, καθηγητές, γονείς, φροντιστηριάδες.. Δική σου είναι η ζωή και ό,τι γουστάρεις κάνεις!

-Τι ζωή ρε μαλάκα που με κατάντησαν μια μηχανή αποστήθισης! Αι στο διάολο, έχεις δίκιο! Πάμε καμιά βόλτα από Ανάληψη;

-Μέσα. Α, και να σε ρωτήσω κάτι τελευταίο να το σκεφτείς στο δρόμο.. Και πες ότι περνάς στη γαμωσκολή.. Μετά τι;

-.....

chatting...

Καισαριανή, 24/3 λίγα χρόνια πριν...

Κάθομαι εδώ και μια ώρα και χαζεύω τη σελίδα ενός βιβλίου (δε θα αποκαλύψω ποιού, δεν έχει ιδιαίτερη αξία) και πασχίζω να βγάλω νόημα. Έξω έχει μια υπέροχη μέρα. Ο ρυθμικός ήχος των τυμπάνων ακούγεται από το άσπρο γήπεδο..κάτι παιδιά παίζουν απέναντι στο σχολείο..φωνές, γέλια, κρουστά, τιτιβίσματα..Ο ήχος της καρδιάς μου ακολουθεί τον ήχο του τυμπάνου.. Σε λίγο ίσως να ξεπηδήσει από τον θώρακά μου, να επιδοθεί σ' έναν ξέφρενο χορό. Ποιόν πάω να ξεγελάσω ;Η θέση μου δεν είναι εκεί έξω αυτήν την στιγμή. Είναι μέσα σ' αυτούς τους τέσσερις τοίχους αυτού του ασφυκτικού δωματίου. Όλην αυτόν τον καιρό έχω μάθει απέξω κάθε μικρή γωνιά του, κάθε γρατζουνιά στο πάτωμα, κάθε λεκέ στους τοίχους.

Κι αυτό το ανατριχιαστικό τρίξιμο της πόρτας..Τα χω μάθει τόσο καλά, όσο τα κόμματα και τις τελευτές στην Ιστορία. Κανένα ενδιαφέρον, κανένα νόημα..Μιαν απλή αγγαρεία το διάβασμα. Δε θα περάσω εκεί που θέλω, το ξέρω, το νιώθω. Έτσι όπως διαβάζω δεν υπάρχει περίπτωση..Τόσα χρόνια σκεφτόμουν αυτό, σχεδίαζα αυτό και τώρα που έχω φτάσει μιαν ανάσα πριν την πραγμάτωσή του ξέφτισα, κουράστηκα, αηδίασα από την όλη τυποποίηση. Συλλαβίζω μια μια τις λέξεις από αυτό το ποίημα που έχω μπροστά μου..Πάλι κανένα νόημα..Το μόνο που αντικρύζω είναι η διαμελισμένη προς χάριν των Πανελληνίων ψυχή του ποιητή.. Κάποτε μ' άρεσε η ποίηση..αυτήν την στιγμή τη σιχαίνομαι..Δεν πρόκειται να γράψω τίποτα..θα χω κουραστεί από την όλη αποστήθιση και θα σβήσουν όλα από το μυαλό μου. Κενές κόλληδες η μια μετά την άλλη. Η μετριότητα και η ασχετοσύνη μου σε όλο τους το μεγαλείο..Πόσο θα θελα να βγω έξω..Να πάω μια βόλτα στο πάρκο, όχι τίποτα σπουδαίο..Αλλά ο χρόνος είναι αμείλικτα πιεστικός..Κάθε λεπτό μετρά..θα τα θυμάμαι ποτέ με χαρά αυτά ; θα νοσταλγώ έστω και κάποιες απ' αυτές τις στιγμές; Ελπίζω πως όχι..Πώς γίνεται να καθορίζουν τη ζωή σου οι επιδόσεις σου σε κάποια βασανιστικά τρίωρα..Πώς γίνεται να δέχομαι και να υπομένω κάτι τέτοιο..Για ποιόν λόγο άραγε ; Και ποιος μ' έπεισε γι' αυτό; Έξω τα τύμπανα ακόμη παίζουν..Μέσα η μετριότητα εκθέτει ακόμα τις ανούσιες σκέψεις της σε ένα μικρό τετράδιο που αν είχε φωνή και στόμα θα την έφτυνε ακόμα κι αυτό και θα κραύγανε : σε βαρέθηκα πια! Ξέρεις κάτι όμως; Κι εγώ βαρέθηκα. Βαρέθηκα να κάνω πάντα τα ίδια πράγματα, να ποθώ το ανέφικτο, να στεναχωριέμαι με το ανούσιο..θέλω να αλλιάξουν ΟΛΑ! ΟΛΑ..Και δε γαμιέται στο κάτω κάτω..θα την κάνω τελικά αυτή τη βόλτα...

ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ, ΓΑΛΛΙΑ, ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ,

ΕΛΛΑΔΑ...

Ποιες είναι οι μνήμες σου από τις Κυριακές; Όχι αυτές των ηρωικών διαγωνισμάτων στο φροντιστήριο. Τις άλλες τις Κυριακές: της βόλτας, του παιχνιδιού, τηςσχόλης. Ε, λοιπόν, αν αυτή η ανάμνηση είναι παιδική, τώρα δεν θα' ναι ούτε τέτοια. Η Κυριακή θα μοιάζει με όλες τις «καθημερινές». Κι αυτό διότι θέλουν με μανία να καταργήσουν την περίφημη κυριακάτικη αργία. Να μας κλέψουν το λίγο ελεύθερο χρόνο που μας απέμεινε, να βάλουν το ξυπνητήρι να χτυπά και τις Κυριακές, να εξυπηρετούμε, να μαθητεύουμε, να φοιτούμε, να τρέχουμε πάνω-κάτω για 7 μέρες, 24 ώρες το 24ωρο. Καθολαδωμένα γρανάζια να δουλεύουν ασταμάτητα, χωρίς ξεκούραση γιατί ούτε ψυχή έχουν ούτε και μυαλό. Μηχανές μας θέλουν, στην υπηρεσία τους. Προσπαθούν με νόμους να κρατήσουν τα μαγαζιά ανοιχτά για 7 Κυριακές το χρόνο και μετά να τους ανοίξει η όρεξη και για τις υπόλοιπες. Για το καλό μας, βέβαια. Για την τόνωση της αγοράς, για την ανάπτυξη της οικονομίας, για την παναγιά την ίδια... Και τι δεν έχουν πει.

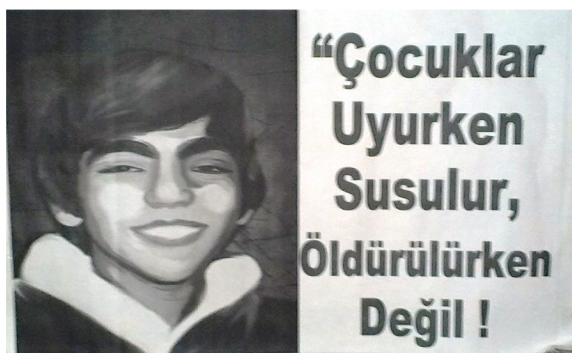
Στις 13 Απρίλη είναι η 3η Κυριακή που θέλουν να εφαρμόσουν τα σχέδιά τους: οι μισοί να δουλέψουμε σα φοβισμένοι δούλοι και οι άλλοι μισοί να βγούμε για κυριακάτικα ψώνια σα χαζοχαρούμενοι καταναλωτές. Εμείς οργανωνόμαστε ώστε να τους χαλάσουμε το πανηγυράκι. Αντί να χωριστούμε σε υπηρέτες και πελάτες, να σκεφτούμε ως άνθρωποι που έχουμε ανάγκη από ελεύθερο χρόνο. Ως εργαζόμενοι που δε θέλουμε να ζούμε σα σκλάβοι. Ως κάτοικοι των γειτονιών μας που δε θα σκεφτούμε το τομάρι μας πηγαίνοντας για βιτρινοθεραπεία αλλά θα διαδηλώσουμε δυνατά και μαχητικά: **ΠΟΤΕ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ. ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΑΠΡΙΛΗ ΔΕ ΠΑΡΑΓΟΥΜΕ ΔΕ ΚΑΤΑΝΑΛΩΟΥΜΕ.**

...Γαλλία...

Τα νέα έρχονται από Γαλλία. Τον Οκτώβρη στο Πονταρλιέ, η αστυνομία συνέλαβε την 15χρονη Λεονάρντα Ντιμπρανί καθώς κατέβαινε από το σχολικό λεωφορείο μετά από εκδρομή. Λίγες μέρες μετά, η Λεονάρντα μαζί με την Ρομά οικογένειά της, απειλούνται στο Κόσσοβο. Το ίδιο συνέβη, λίγο καιρό πριν, και στον 19χρονο αρμένιο φοιτητή Χασίικ Χαχατριάν. Στη περίπτωση της Λεονάρντα, το λίγο πήραν οι συμμαθητές-τριές της. Κατέβηκαν στους δρόμους διαδηλώνοντας ενάντια στην αντιμεταναστευτική πολιτική του γαλλικού κράτους που διχάζει μια de facto πολυεθνική κοινωνία και σπέρνει τον ρατσισμό και το φόβο στους μετανάστες και τους πρόσφυγες που ζουν στη Γαλλία. Παράλληλα, όμως, διεκδικούσαν το αυτονόητο: να επιστρέψει η Λεονάρντα στο Πονταρλιέ, στη γειτονιά που μεγάλωσε, δίπλα στους αγαπημένους και τους φίλους της. Οι νεαροί Γάλλοι και οι νεαρές Γαλλίδες κατάφεραν να προκαλέσουν τέτοια κοινωνική κατακραυγή ενάντια στη κυβέρνηση που «ανάγκασαν» τον Γάλλο πρωθυπουργό Ολάντ να προτείνει στη Λεονάρντα να επιστρέψει στη Γαλλία μόνη της. Και βέβαια, κοτζάμ πρωθυπουργός εισέπραξε ένα τεράστιο κωλοδόχτυλο αφού η Λεονάρντα απάντησε ότι «...δεν επιστρέφω μόνη μου, δεν εγκαταλείπω την οικογένειά μου...». Μπορεί η Λεονάρντα να μην επέστρεψε στη Γαλλία αλλά οι συμμαθητές-τριές της κατάφεραν να παραδώσουν ένα πολύτιμο μάθημα: να αγωνίζεσαι για το διπλό σου και να μη τον εγκαταλείπεις, να βλέπεις καθαρά τι σε ενώνει με τους δίπλα σου και να μη στραβώνεσαι από ρατσισμούς, εθνικισμούς και κάθε λογής μισαλλοδοξίες, να κάνεις την αλληλεγγύη πράξη και προσωπική αξία και όχι καραμέλα και διαφημιστικό σποτ. Αλληλεγγύη το όπλο των λαών, λοιπόν. Made in France αυτή τη φορά...

ΤΟΥΡΚΙΑ

ΙΣΟΤΗΤΑ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

"Ήσυχία να κάνετε όταν τα παιδιά κοιμούνται,
όχι όταν τα σκοτώνουν"

Κατάληψη στην Κων/πολη,
το «Μαθητικό σπίτι 'Berkin Elvan»

...ΤΟΥΡΚΙΑ:

Θυμόμαστε το Gezi Park στη Κωνσταντινούπολη; Εκείνο το πράσινο κομμάτι γης στο κέντρο της πόλης που έμελλε να συμβολίσει τον αιώνιο αγώνα της ζωής ενάντια στο θάνατο. Μόλις το περασμένο καλοκαίρι, η Τουρκία σημαδεύτηκε από μια γενικευμένη ηλιθιά εξέγερση ενάντια στο σύγχρονο τουρκικό καθεστώς του Ερντογάν που συντηρεί μια σειρά απαγορεύσεων, διακρίσεων και αδικιών. Αφορμή για να ξεσπάσει η εξέγερση αυτή ήταν η προσπάθεια να τιμωρηθεί αυτός ο πνεύμονας πρασίνου, το Gezi Park, στα πλαίσια άλλης μιας εμπορικής ανάπτυξης.

Οι μαζικές/συγκρουσιακές διαδηλώσεις των εξεγερμένων σ' όλη τη Τουρκία βράβηκαν με αίμα. Ανέναντι στην ορμητική δύναμη της εξέγερσης, το καθεστώς Ερντογάν όρθωσε την αστυνόμενο-δολοφονική του μηχανή. Δεκάδες νεκροί διαδηλωτές, χιλιάδες τραυματίες και συλληφθέντες. Μέσα σ' αυτούς, ξεχώρισε το όνομα του 15χρονου Berkin Elvan. Ο Berkin στις 16 Ιουνίου τραυματίστηκε έξω από το σπίτι του, στο Μείντάνι της Κωνσταντινούπολης, από κροτίδα της τουρκικής αστυνομίας. Νοσηλεύταν μέχρι και τις 11/3/2014 σε κώμα. Άντεξε 269 μέρες, ενώ στους δρόμους των τουρκικών πόλεων η κοινωνική ένταση δεν έχει κοπάσει ακόμα.

Σκάνδαλα διαφθοράς, απαγορεύσεις στις επικοινωνίες, φτώχεια και αδικία είναι οι λόγοι που κρατούν τους εξεγερμένους στους δρόμους. Ο θάνατος του Berkin, γιος αριστερής και φτωχής οικογένειας, έμελλε να ενωθεί με τις οργισμένες φωνές των εξεγερμένων και να' ναι αυτές που θα τον τιμήσουν, θα χαράξουν ανεξίτηλα το όνομά του στη σύγχρονη ιστορία. Ο 15χρονος Berkin στη Τουρκία, ο 15χρονος Αλέξης στην Ελλάδα, ο θάνατος εκατομμυρίων «ανώνυμων» ανθρώπων από τις δολοφονικές μηχανές των κρατών στα σύνορα, στα εργασιακά κάτεργα, στο κέντρο των πόλεων είναι εδώ για να μας θυμίζουν ότι η **εξέγερση του ανθρώπου ενάντια στην εξουσία είναι η εξέγερση της ζωής ενάντια στο θάνατο.**

ΠΑΝΚ ΒΙΑ ΧΑΟΣ ΚΙ ΑΝΑΡΧΙΑ !!

Κίνημα, ρεύμα, είδος, υποκουλτούρα, όπως κι αν το χαρακτηρίσεις, το σίγουρο είναι πως το πανκ τάραξε για τα καλά τα νερά της μουσικής πραγματικότητας στα μέσα της δεκαετίας του 70. New York Dolls, Damned, Ramones, Sex Pistols, Clash κ η λίστα συνεχίζεται...Σε Η.Π.Α, βρετανία κι Αυστραλία αντηχεί ξαφνικά μια άναρχη μουσική, δίλεπτες και τρίλεπτες ξυραφιές, φάλτσες φωνές, ανύπαρκτες μελωδίες, στίχοι γεμάτοι μίσος και απέχθεια ενάντια σε ένα σάπιο κατεστημένο, μια μίζερη κανονικότητα, τραγούδια - ωρολογιακές βόμβες έτοιμες να εκραχούν. Αυτή η μοναδικότητα, αυτή η εξοργιστική απλότητα και η απορριπτική, συχνά αυτοκαταστροφική διάθεση του πανκ είναι και η αληθινή ομορφιά του. Στην Ελλάδα η μουσική αυτή ακολούθησε μια πιο αυτόνομη πορεία. Οι επιρροές και τα ακούσματα από το εξωτερικό δεν έλειπαν προφανώς, αλλά εδώ σκιαγραφούταν μια νέα κατάσταση. Η σαπίλα της μεταπολίτευσης, τα πολιτικά αδιέξοδα και πολλά υπαρξιακά κενά προσδίδουν μια πιο μελαγχολική διάθεση στη μελωδία και μια πιο πολιτική διάσταση στο στίχο. Η πρώτη έκρηξη θα μπορούσε να εντοπιστεί στο χήπεδο του Ζωγράφου το 1980, όπου οι Παρθενογένεσις ερμηνεύουν το House of the rising Sun σε πανκ εκτέλεση. Στον ίδιο δρόμο ακολουθούν κι άλλα συγκροτήματα όπως οι Αδιέξοδο, Stress, Άουσβιτς, Ανυπόφοροι, Γενιά του χάους...Οι δρόμοι των Εξαρχειών αρχίζουν να γεμίζουν με φρικιά και μοικανούς. Οι συναυλίες γίνονται κυρίως σε καταλήψεις αλλά και μαχαζιά. Όπως ομολογούν εκ των υστέρων μέλη των συγκροτημάτων: «Στις συναυλίες δεν υπήρχε τίποτα από μηχανήματα. Ούτε φώτα, ούτε ενισχυτές, τύμπανα αρχαία, ούτε κονσόλες, ούτε μόνιτορ. Δηλαδή, όταν λέμε το 'πανκ εδώ στην Ελλάδα', ήταν πραγματικά 'αλητεία' φάση, με την καλή έννοια αλητεία, είναι αλήθεια». Κι όλη αυτή η υποκουλτούρα αναμενόμενο ήταν να συναντηθεί πολλές φορές με τον αναρχικό - αντιεξουσιαστικό χώρο, να τον σημαδέψει με τους στίχους της, να τον συνοδεύσει με τις μελωδίες της. Και τα χρόνια πέρασαν και το πανκ βρέθηκε στο επίκεντρο μιας επικερδούς μουσικής βιομηχανίας. Πολλοί έσπευσαν να δηλώσουν τον θάνατό του. «Άλλοτριώθηκε, ξεπουλήθηκε, ξέπεσε...» Ίσως για κάποιες μπάντες αυτό να είναι αλήθεια. Άλλα υπάρχουν άλλοι τόσοι συνεχιστές του που το κρατούν αληθινό κι ένα πλήθος κόσμου που εξακολουθεί μέχρι και σήμερα να διεχέιρεται από αυτήν την αγνή, αυθάδη, ισοπεδωτική μαχεία του πανκ.. Άλλωστε, παραμένει πάντα επίκαιρο, όσο εξακολουθεί να υπάρχει και να μας εξουσιάζει αυτό το φθισικό σύστημα.

«Κοινωνική αδιαφορία, σάπια κυκλώματα,
εξουσία, χιλιάδες οι άνεργοι, χιλιάδες οι
άστεχοι, απολύσεις, φυλακίσεις..
άρα τι αποδίδει αυτό το σύστημα?
ΣΚΑΤΑ!! »
ΔΙΑΒΡΩΣΗ

Πρωτοβουλία αναρχικών-αντιεξουσιαστών
από τους πρόποδες του Υμηττού